

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/154/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121229782
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Zelenák
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6121229782.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Zelenáka a členiek senátu JUDr. Marty Šašinkovej a JUDr. Ley Gubovej, v právnej veci žalobcu +ULTRA asset & debt recovery, s.r.o., Grösslingova 56, 811 09 Bratislava, IČO: 35 800 054, práv. zast. JUDr. Róbert Šimko, advokát, Grösslingová 56, 811 09 Bratislava, proti žalovanému N. K., T.. X.X.XXXX, H. G. F. XXXX/X, XXX XX H., práv. zast. JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s.r.o., Partizánska 2, 811 03 Bratislava, IČO: 50 469 738, o zaplatenie 45.138,- EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 26Cb/3/2021-124 zo dňa 24.2.2022, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 26Cb/3/2021-124 zo dňa 24.2.2022 potvrdzuje.

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou upomínaciu súdu dňa 29.1.2021 domáhal od žalovaného zaplatenia žalovanej istiny titulom ušlého zisku. Medzi žalobcom a žalovaným nebolo sporné, že žalovaný bol v období od 27.1.2011 do 22.11.2017 konateľom v obchodnej spoločnosti AUTO LESK s. r. o., ktorej predmetom činnosti bola údržba motorových vozidiel bez zásahu do motorickej časti a opravy karosérií. Spornou nebola ani skutočnosť, že na účely vykonávania činností tvoriacich predmet podnikania, obchodná spoločnosť AUTO LESK s.r.o. ako nájomca uzatvorila s obchodnou spoločnosťou SK PRIMA spol. s r.o., so sídlom Galvaniho 12, 821 04 Bratislava, IČO: 35 756 217, ako prenajímateľom, Zmluvu o nájme nebytových priestorov zo dňa 1.3.2014 (ďalej ako „nájomná zmluva“). Predmetom nájmu boli nebytové priestory o výmere 300 m², nachádzajúce sa na K. O.. Č.. XX D. H., na pozemku parc. č. XXXX, katastrálne územie U.. Účel nájmu bol definovaný vykonávaním činností, na ktoré má nájomca živnostenské oprávnenie. Nájomná zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú, s trojmesačnou výpovednou dobou. Žalovaný ako konateľ spoločnosti AUTO LESK s.r.o. listom zo dňa 29.5.2017 nájomnú zmluvu vypovedal. Nájomný vzťah založený nájomnou zmluvou skončil ku dňu 31.8.2017. V mene spoločnosti AUTO LESK s.r.o. pri uzatváraní nájomnej zmluvy konala Y. Š.T..

3. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 17.5.2018 konajúci súd zistil, že spoločnosť AUTO LESK s.r.o., v ktorej mene konala konateľka spoločnosti Y. Š. a Y. Š., uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorou spoločnosť AUTO LESK, s.r.o. postúpila na Y. Š.Z. pohľadávku označenú ako „pohľadávka postupcu voči dlžníkovi N.T. K. (ďalej aj len „dlžník“) z titulu náhrady škody z dôvodu porušenia povinnosti konateľa podľa § 135a Obchodného zákonníka, a to konkrétne nasledovnú peňažnú pohľadávku v

celkovej výške 50.000,- EUR.“ Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27.8.2018 súd zistil, že Y. Š. ako postupca a žalobca ako postupník uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorou bola postúpená pohľadávka voči žalovanému, ktorá bola v zmluve vymedzená rovnako ako bola vymedzená v zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 17.5.2018. Súd prvej inštancie mal za to, že Y. Š. bola nielen konateľkou, ale aj spoločníčkou spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. bola teda oprávnená ňou tvrdený nárok na náhradu škody v zmysle § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka uplatniť voči žalovanému žalobou na súde a v takomto prípade by bola aj oprávnená robiť v mene tejto spoločnosti úkony na súde. Konateľka a spoločníčka spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. však toto svoje oprávnenie nevyužila a namiesto toho túto pohľadávku previedla zo spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. sama na seba, pričom pri uzatváraní zmluvy o postúpení vystupovala nielen ako postupník, ale aj ako osoba konajúca za spoločnosť AUTO LESK, s.r.o., ako postupcu.

4. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka, ktorý jasne určuje práva spoločníka pri uplatňovaní nároku na náhradu škody za spoločnosť. Nemožno ho chápať ako ustanovenie, ktoré by spoločníka oprávňovalo s takýmto nárokom ľubovoľne nakladať a už vôbec ho neopravňuje postúpiť pohľadávky, ktoré z takéhoto nároku na tretie osoby alebo dokonca na seba. Y. Š. svojvoľne postúpila sama na seba pohľadávku spoločnosti AUTO LESK, s.r.o., ktorá mala predstavovať desaťnásobok základného imania tejto spoločnosti. Ako už bolo uvedené ust. § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka neopravňovalo Y. Š. svojvoľne nakladať s prípadným nárokom na náhradu škody voči žalovanému, pričom Y. Š. nebola oprávnená sama so sebou uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky a nebola oprávnená ani oznamovať žalovanému postúpenie pohľadávky. Uvedenú zmluvu o postúpení pohľadávky nebola Y. Š. oprávnená uzatvoriť ani ako konateľka spoločnosti AUTO LESK, s.r.o., nakoľko bolo jednoznačne zrejmé, že pri uzatváraní zmluvy o postúpení pohľadávky existoval rozpor medzi záujmami spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. a spoločníčkou a konateľkou tejto spoločnosti. Na posúdenie následkov, ktoré takýto konflikt záujmov mal na uzatvorenú zmluvu o postúpení pohľadávky, nie je možné vzťahovať právnu úpravu Obchodného zákonníka, a preto na takúto situáciu bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 22 ods. 2 Obč. zák. Toto zákonné ustanovenie vylučuje, aby pri uzatváraní právneho úkonu konala za oboch jeho účastníkov tá istá osoba, pokiaľ sú záujmy týchto účastníkov v rozpore. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávky uzatvorená medzi spoločnosťou AUTO LESK, s.r.o. a Y. Š. je neplatná a Y. Š. sa nikdy vlastníčkou pohľadávky (či už skutočnej alebo domnejšej) nestala. Nemohla teda túto pohľadávku postúpiť ani na žalobcu a žalobca sa jej vlastníkom nikdy nestal.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že ďalším dôvodom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 17.5.2018, ako aj zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27.8.2018 je jej neurčitosť. Mal za to, že pohľadávku nemožno v zmluve o postúpení vymedziť iba ako „pohľadávku z titulu náhrady škody z dôvodu porušenia povinnosti konateľa podľa § 135a Obchodného zákonníka, a to konkrétne peňažnú pohľadávku v sume pohľadávku v celkovej sume 50.000,- EUR“. Takéto vymedzenie postupovanej pohľadávky nie je dostatočne určité. Nezáleží na tom, či si spoločnosť AUTO LESK, s.r.o., resp. jej bývalá spoločníčka a konateľka Y. Š. uplatňovala voči žalovanému jednu alebo viac pohľadávok. Označiť pohľadávku iba ako pohľadávku vzniknutú porušením povinností konateľa bez toho, aby bolo určené o aké konkrétne porušenie malo ísť, nespĺňa podmienku určitosti vymedzenej pohľadávky. Postupovaná pohľadávka bola navyše vyčíslená sumou 50.000,- EUR, a to napriek tomu, že k postúpeniu pohľadávky došlo dňa 17.5.2018, pričom žalobcom uplatnený nárok mal predstavovať ušlý zisk za roky 2018 a 2019. Postupovaný nárok tak z veľkej časti v čase postúpenia ani neexistoval, pričom vôbec nebolo zrejmé, či do budúca vznikne. Pokiaľ bolo zo skutkových tvrdení žalobcu zrejmé, že ním uplatňovaná pohľadávka v čase prvotného postúpenia z väčšej časti ani neexistovala, nemohlo dôjsť k jej platnému postúpeniu. Z uvedeného je zrejmé, že zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.5.2018 a 27.8.2018 sú absolútne neplatné a žalobca nie je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v tomto spore.

6. Súd prvej inštancie pre posúdenie dôvodnosti nároku uplatneného žalobcom v tomto konaní zvážil otázku, či zánik nájmu nebytových priestorov, v ktorých spoločnosť AUTO LESK, s.r.o. vykonávala svoju činnosť, je možné považovať za takú skutočnosť, ktorá by tejto spoločnosti znemožňoval výkon akejkoľvek ďalšej podnikateľskej činnosti a znemožnila jej dosiahnuť zisk, ktorý by inak celkom naisto dosiahla. Taktiež bolo potrebné zodpovedať otázku, či vypovedanie nájmovej zmluvy je možné považovať za rozhodnutie o obchodnom vedení spoločnosti v zmysle § 134 Obchodného zákonníka. Súd sa nestotožnil s týmito tvrdeniami žalobcu a tieto nenachádzajú oporu ani vo vykonanom dokazovaní. Žalobca žiadnym spôsobom nekonkretizoval, prečo by malo byť vypovedou nájmovej

zmluvy znemožnené spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. dosahovať zisk. Žalobca na jednej strane tvrdil, že podnikateľská činnosť spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. spočívala v prevádzkovaní autolakovne a pre jej výkon bolo nevyhnutná existencia nájomného vzťahu, no na strane druhej nevedel uviesť bližšie okolnosti ohľadom samotného fyzického výkonu tejto činnosti, teda, či spoločnosť na výkon tejto činnosti zamestnávala zamestnancov alebo túto činnosť vykonával niekto z konateľov. Súd v tejto súvislosti uviedol, že žalobca ani žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo mal byť pre výkon podnikateľskej činnosti kľúčový práve prenájom konkrétnych nebytových priestorov a prečo napr. druhá konateľka nezabezpečila iné nebytové priestory, v ktorých by mohla byť takáto činnosť vykonávaná a najmä, ak aj pôvodnú nájomnú zmluvu uzatvorila za spoločnosť AUTO LESK, s.r.o. práve Y. Š.. Pokiaľ by spoločnosť naďalej disponovala nástrojmi a pracovníkmi potrebnými na vykonávanie činnosti autolakovne, mohla by v tejto činnosti pokračovať aj po vypovedaní nájomnej zmluvy k pôvodným priestorom v nových priestoroch. Ukončenie nájomného vzťahu nemožno dávať do príčinnej súvislosti so žalobcom tvrdým znemožnením dosahovania zisku. Spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. a jej druhej konateľke (od 10.5.2018 dokonca jedinej spoločníčky a konateľky) nič nebránilo uzatvoriť novú nájomnú zmluvu a ďalej prevádzkovať činnosť autolakovne. Rozhodnutie o ukončení nájomného vzťahu nie je možné stotožňovať s rozhodnutím o obchodnom vedení spoločnosti v zmysle § 134 Obchodného zákonníka, nakoľko rozhodnutie vypovedať nájomnú zmluvu k nebytovým priestorom nie je možné stotožňovať s rozhodnutím o ukončení podnikateľskej činnosti vykonávanej v týchto priestoroch. Pokiaľ žalobca nevedel uviesť žiadne konkrétne skutkové tvrdenia k tomu, ako spoločnosť AUTO LESK, s.r.o. reálne činnosť autolakovne vykonávala, nie je možné konštatovať, že by výpoveď nájomnej zmluvy k nebytovým priestorom, v ktorých bola táto činnosť vykonávaná, nutne znamenala ukončenie výkonu tejto činnosti. Nie je teda možné ani konštatovať, že by malo ísť o rozhodnutie o obchodnom vedení spoločnosti, na ktoré by mal byť vyžadovaný súhlas nadpolovičnej väčšiny konateľov spoločnosti.

7. Záverom súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobcom vyčíslení škoda mala predstavovať ušlý zisk, ktorý mala spoločnosť AUTO LESK, s.r.o. stratiť tým, že v dôsledku výpovede nájomnej zmluvy k nebytovým priestorom stratila možnosť vykonávať činnosť autolakovne. Súd už uviedol, že samotnú výpoveď nájomnej zmluvy nemožno bez ďalšieho označiť za *conditio sine qua non*, ktorý by spôsobila, že žalobca by už ďalej nebol schopný vykonávať predmetnú podnikateľskú činnosť a dosahovať v nej zisk. Žalobca navyše výšku ušlého zisku vyčíslil v podstate iba na základe hospodárskych výsledkov celkom inej obchodnej spoločnosti, a to spoločnosti AUTO LESK SK, s.r.o., keďže takto bol ušlý zisk vyčíslený v znaleckom posudku č. 5/2020. Znalec v tomto posudku však žiadnym spôsobom nezdôvodnil, na základe čoho dospel k záveru, že pokiaľ by nedošlo k ukončeniu trvania nájomnej zmluvy tak, by táto spoločnosť dosiahla úplne rovnaké výsledky v podnikaní ako spoločnosť AUTO LESK SK, s.r.o. a ako vôbec ustálil, že ušlý zisk spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. „je možné vyčísliť z podkladov, ktoré preukazujú hospodárske výsledky spoločnosti AUTO LESK SK, s.r.o.“. K záveru o existencii ušlého zisku na strane žalobcu nie je možné dospieť iba na základe hospodárskych výsledkov inej obchodnej spoločnosti, ktorá vykonávala obdobnú činnosť v rovnakých nebytových priestoroch. Aj sám znalec uviedol, že mu nie sú známe hospodárske výsledky spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. Nie je teda zrejmé, či predmetná spoločnosť pre ukončením nájomnej zmluvy dosahovala zisk a či sa jej hospodárske výsledky po 31.8.2017 vôbec zhoršili. Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako aj z dôvodu nepreukázania ani samotného nároku na náhradu škody súd prvej inštancie žalobu zamietol. O nároku na náhradu rov konania rozhodol súd v súlade s ust. § 255 ods. 1 C.s.p..

8. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p. V odvolaní poukázal na ust. § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka a § 525 Obč. zák.. Citované zákonné ustanovenia vymedzujú okruh pohľadávok, ktoré nemôžu byť predmetom postúpenia. Z tohto zákonného výpočtu zároveň a *contrario* vyplýva, že predmetom postúpenia celkom jednoznačne môže byť aj pohľadávka obchodnej spoločnosti v podobe nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka. Žiadny platný právny predpis neobsahuje zákaz postúpenia takejto pohľadávky spoločnosťou na iný samostatný právny subjekt, a to ani na subjekt, ktorý je súčasne spoločníkom alebo konateľom postupujúcej spoločnosti, ako to bolo v posudzovanom prípade. Je preto scestné tvrdenie súdu prvej inštancie, podľa ktorého „Y. Š. svojvoľne postúpila sama na seba pohľadávku spoločnosti AUTO LESK, s.r.o.“ Pohľadávka na náhradu škody bola postúpená spoločnosťou AUTO LESK, s.r.o. ako postupcom a samostatným právnym subjektom, na Y. Š. ako postupníka, ktorá je ako fyzická osoba taktiež samostatným právnym subjektom, a to Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 17.5.2018. To, že v mene spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. podpisovala Zmluvu o postúpení pohľadávky Y. Š. ako konateľka

spoločnosti, rozhodne neznamena, že by Y. Š. uzatvárala zmluvu sama so sebou. Tiež aplikácia § 22 ods. 2 Obč. zák. je podľa názoru žalobcu celkom zjavne nesprávna.

9. Ako ďalší dôvod neplatnosti postúpenia žalobcom uplatňovanej pohľadávky súd v rozsudku označil neurčitost' Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 17.5.2018 a Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27.8.2018. V prvom rade je nutné uviesť a platí to pre celé posudzovanie platnosti postúpenia žalobou uplatňovanej pohľadávky, ktorému sa súd prvej inštancie v odôvodnení venoval najrozsiahlejšie, že súdna prax dospela k všeobecne akceptovanému stanovisku, že oznámenie o postúpení je plne postačujúce pre vznik povinnosti dlžníka plniť v prospech postupníka. S výnimkou postúpenia pohľadávky v rozpore s § 525 Obč. zák. (čo však nie je posudzovaný prípad) dlžník nie je oprávnený namietat' prípadnú neplatnosť alebo neexistenciu samotnej cesie. Súd v konaní proti dlžníkovi neskúmajú platnosť zmluvy o postúpení ani ako prejudiciálnu otázku. Žalovaný v celom priebehu konania nepoprel obídienie zabezpečenia súhlasu väčšiny konateľov (§ 134 Obchodného zákonníka) a relevantne nepoprel ani to, že jeho konanie bolo v rozpore so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov (§ 135a ods. 1 Obchodného zákonníka). Je preto evidentné, že na strane žalovaného nie sú žiadne pochybnosti ohľadom totožnosti pohľadávky na náhradu škody uplatňovanej na základe ust. § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka a neexistuje skutočnosť, ktorá by spôsobovala prípadnú možnosť zámeny tejto pohľadávky s inou pohľadávkou. Taktiež platná právna úprava nevylučuje postúpenie pohľadávky, ktorá má vzniknúť v budúcnosti. Obe zmluvy o postúpení pohľadávky sú platné a žalobca je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v spore. Žalobca poukázal ďalej na to, že podnikateľskou činnosťou spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. bolo prevádzkovanie autolakovne. Bez užívania predmetu nájmu podľa nájmovej zmluvy spoločnosť AUTO LESK s. r. o. nemohla svoju podnikateľskú činnosť vykonávať. Je pritom absolútne bez významu, či spoločnosť AUTO LESK, s.r.o. na výkon danej činnosti zamestnávala nejakých zamestnancov alebo túto činnosť vykonával niekto z konateľov. Nevedno, akú má mať táto súdom nastolená otázka význam z hľadiska posúdenia, či spoločnosť AUTO LESK, s.r.o. mohla danú činnosť vykonávať. Jedinou a absolútne rozhodujúcou okolnosťou pre posúdenie tejto možnosti je, či na prevádzkovanie autolakovne mala spoločnosť AUTO LESK, s.r.o. priestory, v ktorých by túto činnosť mohla vykonávať (či už zamestnancami alebo konateľmi). Keďže takéto priestory spoločnosť AUTO LESK, s.r.o. nemala, a to v dôsledku protiprávneho konania žalovaného, ktorý nájmnú zmluvu vypovedal, čo žalovaný ani nepoprel, logicky nemohla autolakovňu prevádzkovať.

10. Žalobca v odvolaní uviedol, že súdu ušla okolnosť, na ktorú poukazoval už v žalobe, že žalovaný sa od 15.8.2017 stal jediným konateľom a jediným spoločníkom v obchodnej spoločnosti AUTO LESK SK s.r.o., pričom uvedená obchodná spoločnosť uzatvorila od septembra 2017, teda ihneď po uplynutí výpovednej doby a ukončení trvania nájmovej zmluvy so spoločnosťou AUTO LESK s.r.o., nájmnú zmluvu na identické nebytové priestory na ulici Galvaniho 12, 821 04 Bratislava, ktoré boli predmetom nájmu podľa nájmovej zmluvy. Žalovaný tak prostredníctvom novej spoločnosti AUTO LESK SK s.r.o. vykonáva identickú obchodnú činnosť akú vykonávala spoločnosť AUTO LESK s. r. o., a to v identických obchodných priestoroch, v ktorých predtým, do 31.8.2017, vykonávala túto obchodnú činnosť spoločnosť AUTO LESK s.r.o. Tieto skutočnosti jednoznačne preukazujú, že žalovaný konal s jasným zámerom poškodiť spoločnosť AUTO LESK s.r.o. a Y. Š. ako jej druhého spoločníka a na ich úkor vykonávať totožnú podnikateľskú činnosť v totožných priestoroch, už s novým subjektom založeným práve na tento účel. Rozhodnutie o vypovedaní nájmovej zmluvy, ktorá rozhodujúcim spôsobom determinuje reálne fungovanie spoločnosti, je celkom jednoznačne rozhodnutím o obchodnom vedení spoločnosti, na ktoré je v zmysle § 134 Obchodného zákonníka vyžadovaný súhlas nadpolovičnej väčšiny konateľov spoločnosti. K výške škody uviedol, že je logické, že podkladmi pre vyčíslenie ušlého zisku spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. za obdobie od septembra 2017, sú hospodárske výsledky spoločnosti AUTO LESK SK s.r.o. dosiahnuté v danom období. Na základe uvedeného navrhol rozsudok zmeniť tak, že súd žalobe vyhovie, alebo pokiaľ budú splnené podmienky na zrušenie, napadnutý rozsudok zruší.

11. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny. Ustanovenie § 122 ods.3 Obch. zák. upravuje oprávnenie spoločníka uplatniť nárok na náhradu škody v mene spoločnosti voči konateľovi, pokiaľ si takýto nárok neuplatňuje samotná spoločnosť, pričom iné dispozície s týmto nárokom neumožňuje. Tento zákonom predpokladaný postup však pôvodná spoločníčka, Y. Š. neuplatnila. V tomto smere súd prvej inštancie v dostatočnej miere odôvodnil, prečo spoločníčka nie je oprávnená s nárokom na náhradu škody svojvoľne nakladať. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že nemožno na daný prípad aplikovať § 22 ods. 2 Obč. zák., poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.2.2008, sp. zn. 4 Cdo 191/2007, kde Najvyšší súd SR pripúšťa

analogické použitie tohto ustanovenia na konanie štatutárneho orgánu. Konkrétny konflikt záujmov v predmetnej veci súd aj jednoznačne špecifikoval v bode 18. odôvodnenia rozsudku, kde uviedol, že objektívneho hľadiska chce každý dojednať pre seba čo najvýhodnejšie podmienky. Pokiaľ žalobca zdôrazňuje, že ide o odpliatnú zmluvu, a teda existencia samotnej odplaty už svedčí o neexistencii rozporu, poukazuje na to, že zo samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 17.5.2018 (a ani z tej zo dňa 27.8.2018) nevyplýva konkrétna výška odplaty, pričom táto mohla byť aj napríklad 1,- EUR, čo by bolo nepochybne pre spoločnosť nevýhodné. Samotné tvrdenie o odpliatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky teda nemá v tomto prípade relevanciu. Žalobca neuviedol žiadne skutkové tvrdenia (a dôkazy na prípadnú podporu takýchto tvrdení) k tomu, že by dané priestory autolakovne boli výlučne jediné, kde by mohla spoločnosť AUTO LESK, s.r.o. podnikáť. Neuviedol ani, či sa spoločníčka a konateľka Y. Š. aspoň pokúsila nájsť iné priestory, kde by v podnikaní mohla pokračovať. Pokiaľ by súd uznal argumentáciu žalobcu, že výpoveďou z nájmu nebytových priestorov bez prihliadnutia na ďalšie okolnosti došlo k absolútnemu znemožneniu vykonávať podnikateľskú činnosť bez možnosti dosahovať zisk, spoločnosť by už nikdy nemusela vykonávať akúkoľvek činnosť a len si uplatňovať každoročne ušlý zisk od žalovaného. K znal. posudku uviedol, že nemožno relevantným spôsobom ustáliť ušlý zisk len na základe hospodárskych výsledkov inej spoločnosti bez zohľadnenia všetkých podstatných okolností, akými sú aj ekonomický stav oboch spoločností pred výpoveďou z nájmu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

12. Žalobca na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu uviedol, že skutková podstata vyjadrená v ust. § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka upravuje situáciu, kedy je spoločnosť pri uplatňovaní nárokov voči konateľovi pasívna, a preto zákon v záujme toho, aby spoločnosť nebola nečinnosťou štatutárov (predovšetkým tých, ktorí spoločnosti spôsobil škodu a preto prirodzene nemajú záujem na uplatnení jej náhrady) ukrátená, dáva spoločníkom oprávnenie uplatniť takéto nároky v mene spoločnosti. Postúpenie pohľadávky na náhradu škody Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 17.5.2018 na Y. Š. preto nie je v nijakom rozpore s platnou právnou úpravou. Súd prvej inštancie teda ustanovenie § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka v rozsudku nesprávne interpretoval a v dôsledku toho na danú vec aj nesprávne aplikoval. Poukaz žalovaného na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 191/2007 je preto zavádzajúci, lebo tu ide o celkom iný prípad. Tiež z dôvodu bezpredmetnosti aplikácie ustanovenia § 22 ods. 2 Obč. zák. a tým aj bezpredmetnosti skúmania konfliktu záujmov medzi zástupcom a zastúpeným, je z hľadiska platnosti postúpenia celkom bez významu aj to, ak by toto postúpenie bolo dokonca aj bezodplatné (čo v danom prípade nebolo). Absolútne rozhodujúce z hľadiska nároku na náhradu ušlého zisku je to, že žalovaný svojvoľným a protiprávnym vypovedaním Nájomnej zmluvy znemožnil spoločnosti AUTO LESK s.r.o. užívanie jediných podnikateľských priestorov, ktoré dovtedy na výkon svojho podnikania táto spoločnosť používala, a to bez toho, aby žalovaný, ktorý toto spôsobil, zabezpečil pre spoločnosť náhradné priestory.

13. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu konštatoval, že zotrváva na všetkých doposiaľ uvedených argumentoch. Žalobca opakovane viaže dosahovanie zisku výlučne na jediné priestory, v ktorých pôvodne podnikateľskú činnosť vykonával, pričom žiadnym spôsobom nezdôvodňuje, prečo v iných priestoroch by nemohol fungovať. Poukazuje na to, že žalobca žiada náhradu škody v podobe ušlého zisku, ktorá má predstavovať všetok zisk spoločnosti AUTO LESK SK, s.r.o., nezohľadňujúc pritom ekonomický stav spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. a ani skutočnosť, že aj uvedený zisk spoločnosti musel byť použitý na vykrytie strát z predchádzajúceho obdobia.

14. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 380 ods. 1, bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3, C.s.p. oznámený na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 9.1.2024. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalobcu, vyjadrením žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

15. Podľa § 387 ods. 1, C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Podľa § 387 ods. 2, C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. Podľa § 135a Obchodného zákonníka, (1) konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Najmä sú povinní zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov, a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. (2) Konatelia, ktorí porušili svoje povinnosti pri výkone svojej pôsobnosti, sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť škodu, ktorú tým spoločnosti spôsobili. Najmä sú povinní nahradiť škodu, ktorá spoločnosti vznikla tým, že a) poskytli plnenie spoločníkom v rozpore s týmto zákonom, b) nadobudli majetok v rozpore s § 59a. (3) Konateľ nezodpovedá za škodu, ak preukáže, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Konatelia nezodpovedajú za škodu spôsobenú spoločnosti konaním, ktorým vykonávali uznesenie valného zhromaždenia; to neplatí, ak je uznesenie valného zhromaždenia v rozpore s právnymi predpismi, spoločenskou zmluvou alebo stanovami alebo ak ide o povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Ak má spoločnosť zriadenú dozornú radu, konateľov nezbavuje zodpovednosti, ak ich konanie dozorná rada schválila. (4) Dohody medzi spoločnosťou a konateľom, ktoré vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť konateľa, sú zakázané; spoločenská zmluva ani stanovky nemôžu obmedziť alebo vylúčiť zodpovednosť konateľa. Spoločnosť sa môže vzdať nárokov na náhradu škody voči konateľom alebo uzatvoriť s nimi dohodu o urovaní najskôr po troch rokoch od ich vzniku, a to len ak s tým vysloví súhlas valné zhromaždenie a ak proti takémuto rozhodnutiu na valnom zhromaždení nevznesie do zápisnice protest spoločník alebo spoločníci, ktorých vklady dosahujú 10 % výšky základného imania. (5) Nároky spoločnosti na náhradu škody voči konateľom môže uplatniť vo svojom mene a na vlastný účet veriteľ spoločnosti, ak nemôže uspokojiť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti. Ustanovenia odsekov 1 až 3 sa použijú primerane. Nároky veriteľov spoločnosti voči konateľom nezanikajú, ak sa spoločnosť vzdá nárokov na náhradu škody alebo s nimi uzatvorí dohodu o urovaní. Ak je na majetok spoločnosti vyhlásený konkurz, uplatňuje nároky veriteľov spoločnosti voči konateľom správca konkurznej podstaty.

18. Podľa § 134 Obchodného zákonníka, na rozhodnutie o obchodnom vedení spoločnosti, ktoré patrí do pôsobnosti konateľov, sa vyžaduje súhlas väčšiny konateľov, ak spoločenská zmluva neurčí vyšší počet hlasov.

19. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalobcu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Odvolací súd preto konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a stotožňuje sa s dôvodmi v ňom uvedenými, okrem dôvodov v časti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

20. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že predmetom sporu je nárok žalobcu na zaplatenie náhrady škody vo forme ušlého zisku, ktorú mal žalovaný spôsobiť v postavení konateľa obchodnej spoločnosti AUTO LESK s.r.o., pričom súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď mal za preukázané, že žalobca nepreukázal existenciu svojej aktívnej vecnej legitímácie v konaní a ani existenciu samotného nároku na náhradu škody.

21. Odvolací súd má za to, že ak súd prvej inštancie vychádzal z nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keďže zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.5.2018 a 27.8.2018 sú neplatné, tak uvedený záver nie je správny, nakoľko pohľadávka spoločnosti AUTO LESK s.r.o., v zastúpení konateľkou Y. Š., mohla byť postúpená na Y. Š., ako fyzickú osobu, a teda uvedené odvolací súd nepovažuje za konflikt záujmov. Odvolací súd poukazuje na to, že predmetom postúpenia môže byť aj pohľadávka obchodnej spoločnosti v podobe nároku na náhradu škody v zmysle § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka. Žiadny platný právny predpis neobsahuje zákaz postúpenia takejto pohľadávky spoločnosťou na iný samostatný právny subjekt, a to ani na subjekt, ktorý je súčasne spoločníkom alebo konateľom postupujúcej spoločnosti, ako to bolo v tomto prípade. Pohľadávka na náhradu škody bola postúpená spoločnosťou AUTO LESK s.r.o. ako postupcom a samostatným právnym subjektom, na Y. Š. ako postupníka, ktorá je ako fyzická osoba taktiež samostatným právnym subjektom. To, že v mene spoločnosti AUTO LESK

s.r.o. podpisovala Zmluvu o postúpení pohľadávky Y. Š. ako konateľka spoločnosti neznamená, že by Y. Š. uzatvárala zmluvu sama so sebou. V čase uzatvorenia zmluvy bola konateľnou spoločnosti AUTO LESK s.r.o. s oprávnením konať v jej mene samostatne. K samotnej pohľadávke odvolací súd uvádza, že pohľadávka je určitá, je presne špecifikovaná na sumu 50.000,- EUR je určený právny dôvod vzniku postupovanej pohľadávky a je irelevantné, že žalobca sa žalobou domáha zaplatenia sumy 45.138,- EUR. Na základe vyššie uvedeného je teda možné uzavrieť, že zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.5.2018 a 27.8.2018 sú platné a aktívna vecná legitímácia žalobcu je daná.

22. K ustanoveniu § 22 ods. 2 Obč. zák. odvolací súd uvádza, že aplikácia tohto ust. je možná, pokiaľ by pri uzatváraní zmluvy o postúpení pohľadávky boli záujmy účastníkov zmluvy v rozpore, čo v prejednávanej veci nebolo preukázané. Odvolací súd na zdôraznenie uvádza, že samotná možnosť rozporu záujmov zástupcu a zastúpeného nestačí k záveru o neplatnosti právneho úkonu urobeného zástupcom, pretože rozpor musí reálne existovať a treba vždy vychádzať z povahy konkrétneho právneho úkonu ako aj zo všetkých okolností toho ktorého konkrétneho prípadu. Súd prvej inštancie v bode 19. rozsudku uviedol, že zmluvu o postúpení pohľadávky nebola Y. Š. oprávnená uzatvoriť ani ako konateľka spoločnosti AUTO LESK, s.r.o., nakoľko pri uzatváraní zmluvy existoval rozpor medzi záujmami spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. a spoločníčkou a konateľkou tejto spoločnosti. Údajný rozpor však súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí riadne neodôvodnil.

23. Za podstatné považuje odvolací súd uviesť, že v konaní nebolo preukázané porušenie povinnosti žalovaného ako konateľa obchodnej spoločnosti podľa § 135a Obchodného zákonníka. Žalobca svoj nárok odôvodňoval skutočnosťou, že obídením zabezpečenia súhlasu väčšiny konateľov /porušenie § 134 Obch. zák./ pri vypovedaní nájomnej zmluvy a konaním v rozpore so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov /§ 135a Obch. zák./ žalovaný porušil svoje zákonné povinnosti vyplývajúce mu z funkcie konateľa. V dôsledku tohto porušenia vznikla žalovanému povinnosť nahradiť škodu, ktorá týmto nezákonným konaním spoločnosti AUTO LESK, s.r.o. vznikla.

24. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že pod pojem „obchodné vedenie“ možno zahrnúť rozhodovanie o otázkach organizačného charakteru, o technických otázkach, o veciach vnútornej prevádzky podniku, o podnikateľskom zámere spoločnosti, o obchodnej taktike, o vedení účtovníctva, o personálnej politike a pod.. Pojem „obchodné vedenie“ v rámci Obch. zák. nie je možné jednotne definovať, keďže ide o koncept naviazaný na konkrétnu spoločnosť a preto je potrebné ho analyzovať v rámci konkrétneho prípadu danej spoločnosti. Je potrebné tiež poukázať na to, že nie všetky vnútorné záležitosti spoločnosti je možné zahrnúť pod pojem „obchodné vedenie“. Ak rozhodovanie o týchto vnútorných záležitostiach nie je rozhodovaním o obchodnom vedení spoločnosti, potom sa na prijatie rozhodnutia o týchto otázkach nepoužije ust. § 134 Obch. zák.. Obchodné vedenie, ktoré prináleží konateľom, zaraďujeme medzi pôsobnosť konateľov, z čoho vyplýva, že takéto obchodné vedenie musí byť v súlade s §135a Obch. zák. vykonávané s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Porušením povinností spojených s obchodným vedením je spojená zodpovednosť za prípadnú škodu, ktorá takýmto konaním spoločnosti vznikne a povinnosť vzniknutú škodu nahradiť. Odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie konštatuje, že v prejednávanej veci rozhodnutie o vypovedaní nájomnej zmluvy zo strany žalovaného ako konateľa nie je možné považovať za obchodné vedenie spoločnosti, na ktoré by sa vyžadoval v zmysle ust. § 134 Obch. zák. súhlas väčšiny konateľov spoločnosti. Ako uviedol aj súd prvej inštancie, v konaní nebolo preukázané, ako spoločnosť AUTO LESK, s.r.o. vykonávala reálne činnosť autolakovne ako svoju podnikateľskú činnosť a v nadväznosti na vymedzenie pojmu obchodné vedenie je potrebné uviesť, že výpoveď z nájomnej zmluvy nie je možné považovať za vec vnútornej prevádzky podniku, či otázku organizačného charakteru. Vzhľadom k tomu, že v konaní nebolo preukázané zo strany žalobcu, že sa jedná o rozhodovanie o vnútorných záležitostiach spoločnosti, zo strany žalovaného nemohlo dôjsť k porušeniu povinnosti konateľa s odkazom na ust. § 134 Obch. zák.. Žalobca svoj nárok odvodzoval od ust. § 134 Obch. zák. v nadväznosti na ust. §135a Obch. zák., v ktorom je konateľom uložená povinnosť nahradiť škodu, ktorú porušením povinností spoločnosti spôsobili. Tu je potrebné zdôrazniť, že keďže sa nejedná o rozhodnutie o obchodnom vedení spoločnosti a o porušenie ust. § 134 Obch. zák., ale o náhradu škody podľa ust. § 135a Obch. zák., mal žalobca preukázať porušenie povinnosti žalovaného ako konateľa. Žalobca vo vzťahu k ust. § 135a Obch. zák. neprodukoval a ani nenavrhol žiadne dôkazy, a súd prvej inštancie dokazovanie vo vzťahu k § 135a ani nevykonal. Žalobca bol v konaní zaťažený dôkazným bremenom, nepredložil však dôkazy na preukázanie porušenia povinnosti žalovaného ako konateľa obchodnej spoločnosti, napr. nekonanie s odbornou starostlivosťou. Žalobca produkoval len

dôkazy na preukázanie porušenia povinností žalovaného spojených s obchodným vedením spoločnosti a následnou výškou škody /ušlého zisku/, ktorá mala žalobcovi vzniknúť porušením tejto povinnosti / Znalecký posudok č. 5/2020/. Na základe uvedeného nebolo preto preukázané porušenie povinnosti žalovaného ako konateľa obchodnej spoločnosti podľa § 135a Obchodného zákonníka a súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobu žalobcu zamietol. Vzhľadom na nepreukázanie porušenia povinnosti žalovaného ako konateľa sa odvolací súd samotným nárokom na náhradu škody, t.j. existenciou ušlého zisku nezaoberal.

25. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil, keďže neboli naplnené odvolacie dôvody uvádzané žalobcom.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 369 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. S poukazom na ust. § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1, C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1, C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).